

QUAN LA INJUSTÍCIA ÉS LLEI,
REBEL·LAR-SE ÉS UN DEURE

Comunicat:

Sobre la vaga General del 8N

Des de la IAC valorem la jornada de Vaga General de 8N com un èxit de mobilització massiva arreu del territori en defensa dels seus drets. Pel que fa als centres de treball el seguiment de la vaga en sectors com ensenyament (més del 45%) o el sector públic (més d'un 25%) mostra que és possible impulsar una vaga des del sindicalisme alternatiu tot i l'oposició dels sindicats CCOO i UGT. Tanmateix, cal reconèixer el seguiment desigual de la vaga, com ha passat al sector sanitari, on les companyes han impulsat la vaga en defensa dels servei públic en un context on les fortes retallades que havien fet aquest govern i els anteriors estan molt presents als records de les plantilles. Aquest fet que ens mostra, que des de la modèstia, cal continuar enfortint el sindicalisme de combat, centre de treball a centre de treball.

En un context de repressió de l'Estat, d'aplicació del 155 i on s'ha intentat repetidament i fins a l'últim moment il·legalitzar la vaga per part de la Patronal catalana; amb tota la confusió i desmobilització que això suposa, s'ha aconseguit, no obstant, tirar endavant una vaga que ha paralytitzat el país i a impulsat una mobilització massiva en totes les ciutats de Catalunya. La mobilització popular, organitzada al voltant dels CDRs ha estat central. El sindicalisme ha de ser capaç de connectar amb l'autoorganització territorial per a fer front a la atomització, cada cop més gran, de la classe treballadora.

Des de la vaga del 3-O es fa cada cop més evident que està emergint amb molta força un nou sindicalisme social en la societat catalana. Cosa que fa cada cop més difícil la voluntat dels grans sindicats de patrimonialitzar aquesta eina fonamental. La vaga és patrimoni de les classes treballadores i no de cap sindicat en concret.

La vaga del 8n ha estat una lliçó exemplar de dignitat, d'autoorganització i mobilització popular que ha trencat els esquemes d'un sindicalisme de concertació que encara no és conscient del canvi de paradigma que ha significat la crisi econòmica i la involució democràtica que estem patint aquí i arreu de l'Estat. Contra la repressió, per les llibertats i pels drets socials, només l'autoorganització popular i l'impuls d'un sindicalisme alternatiu i combatiu podran donar una resposta a l'altura de la greu agressió que estan vivint les classes treballadores d'aquest país i les seves institucions.

Com a sindicat pensem que cal posar les necessitats de les classes populars en general i de la classe treballadora en particular al centre de la lluita per la República. Si no és així, serà impossible superar la monarquia. S'ha de tenir en compte també que moltes

treballadores i treballadors no obliden les retallades portades a terme pels governs de la Generalitat i la postergació de l'agenda social, que quedava reflectida en la frase, "primer la República i després ja parlarem dels drets". Des del sindicalisme hem criticat aquesta postura i així ho seguirem fent.

La unitat de la classe treballadora no la construeixen les banderes dels estats, sinó la lluita contra l'enemic comú encarnat a l'explotació i la precarietat. És per tot això que som solidaris amb les treballadores de l'Estat francès que el 16N tornaran a fer vaga general o amb les companyes de que han vençut a Bershka a Galiza, amb els miners de Sud-àfrica, amb les treballadores tèxtils de Bangladesh, les jornaleres de Somonte...

Fem una crida a continuar la lluita i a la solidaritat als diferents pobles de l'Estat i a la classe treballadora.

Visca la lluita de la classe obrera! Pa, Sostre, Treball, Igualtat, Autodeterminació.
Dignitat!
Llibertat Presos Polítics

Intersindical Alternativa de Catalunya
10 de Novembre 2017